

En Sahici Olandı Sevmek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ağustos 2015

Sessizliğin sesi idi en yakıcı
Ve en sahici olandı sevmek:
Koşullanmadan ve konuşlanmadan yakıcılığına
Evrenin.
Hidayet bildim bileli aşkı
Kurak bir iklim kadar nasıl da yıkıcıydı ve
İmgeler seğirtti bir menzilden diğer
Bir izleğe.
Ve somurttum günlerce
Gidip de gelmeyen göçmen bulutlara:
Sadece seyrettim ve usulca,
Hissettirmeden kara gölgelere.

Sığmadım satırlara
Sığıntı mutsuzluğum kadar heyula bir boşluktu
Adeta yol bildiğim kırık çakıl taşları,
Bir bir döktüğüm her gidenin ardından
Nasıl da safça ve edilgen varlığım
Aslında tek vazgeçilmezim.

Çığırkan söz öbekleri
Sadece duygulardan mütevellit,
Taşan ve akan oluk oluk
Nezdinde bilsem de
Vazgeçilmez bir düş olarak
İşlenirken sicilim.

Son bir edim son bir dürtü kadar
Kabul görmez yine de soluklandığım
Ve hatta
O tek kımlı makamsız bir seyrin
Perde arkası:
Tek bir sözcük dile gelmeyen
Fısıldarken adımı
İçine sığdırdığım koca bir yaşam

Bir fani belki bir 6m6r:
Kelebek kadar naif aslında
Nasıl nasıl da kısa d6ng6,
Bilsem de geç
Ucundan tutmak sadece
Kopacağını bilsem de.